

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken 2. påskedag

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

21. april 2025

Sted

Gjellerup Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 13-35

- 1 Påske er liv og et så stort under, at det kun kan gribes i tro. Som et lille barn sagde det, da de ved børnekirke hørte om påsken. Lederen havde fortalt hele påskens fortælling, og om frelseren, der var død, men påskemorgen blev oprejst til livet. ”Og hvad sagde englen så, da Jesus gik ud af graven?”, spurgte lederen.
- 5 En pige i børnegruppen rakte ivrigt hånden op, og hun fik lov at svare: ”Den sagde: TA-DA!”

- Ja, det er sådan, det er! Påskemorgen er Guds ”Ta-da!”. Der sker det, der aldrig før eller siden er sket. Langfredag på korset blev himmelen åbnet – men
- 10 påskemorgen blev dødsrigets porte sprængt! Og det forandrer alt for dig og mig. For vi lever ikke længere på dødens vilkår, men på livets vilkår. Opstandelsens og nådens vilkår! Ja, Kristus er opstanden. Kristus lever – og vi skal leve!

- Børn er ærlige og spørger frit. Vi har fået mange gode kommentarer, når vi her
- 15 op til påske har haft besøg af skoleklasser. En af gangene, hvor vi gennem to stive timer havde arbejdet med påsken og dens dage og budskab om den komme grav, trækker en af eleverne mig med ud foran våbenhuset og peger på bygmesterens grav: “Er det dér, Jesus ligger begravet?” Ja, for det kan det ikke passe, at alt det, vi lige har hørt, virkelig er sandt. Så er det næsten mere
- 20 sandsynligt, at Jesus var Hammerumdreng...!

- Ja, at dømme efter de to historier, vi nu har hørt, så er børnene lige så delt i mødet med påsken som vi voksne. For vi kan godt høre historien om Kristus, den korsfæstede og opstandne – men at tro på, at han virkelig opstod og ikke
- 25 ligger begravet noget sted, dét er svært.

Derfor er det også godt, vi har denne 2. påskedag. Fordi vi i går med glæde og fanfare råbte: "Kristus er opstanden – han er sandelig opstanden!" Men allerede i dag kan påsketroen vakle i vore hjerter. For er det sandt? Kan de døde graven
30 bryde? Er det ikke bare smukke ord, vi siger til hinanden, som plaster på det, vi ikke helt kan bære?

Derfor har vi brug for Emmausfortællingen. Og måske vi har brug for at høre det på en ny måde? Det vil vi prøve nu, for resten af prædikenen vil være på
35 vers...

Det er sidst på dagen, lyset svinder,
farverne blegner, tusmørket rinder.
To vandringsmænd vandrer stille i fred,
40 og selvom de går, kommer de ikke rigtig afsted.
For sorg og skuffelse tynger dem hårdt.
De havde håbet – nu er al håbet bort'.

De havde troet, de havde bedt,
45 Men nu går de fra byen, væk fra alt de har set:
De havd' troet på Jesus, på hans vælde, hans magt –
at Guds rige var nær med retfærd og pragt.
Men han blev korsfæstet, lagt i en grav.
Og med ham, faldt alt det, håbet havde levet af.

50 Da sker det, en fremmed pludselig går deres vej
"Hvad taler I om", spør han, "vil I sige det til mig?"

"Vi havde håbet," siger de stille
55 "Vi havde håbet" – og selvom ordene lyder så milde,
så er de tre ord nogle af bibelens mest triste.
Og mon ikke det så ofte har lydt fra et hjerte, der ville briste?

Vi havde håbet, at ægteskabet holdt,
60 at lyset sejrede, og hjertet ikke blev koldt.
Vi havde håbet på fred i sind,
at sygdom ville forsvinde, og lyset blev lukket ind.
Vi havde håbet – det var så stort,
men nu er det væk, som om intet blev gjort.

Så de havde håbet, og de to mænd fortæller det hele, som det var,
om håb der blev til intet – og drømme, der ikke bar.

70 Den fremmede lytter og giver dem så meget mere, end de søger,
og fører dem gennem Moses og profeternes bøger.

Han taler om løfter om, at Messias kommer
om lidelse, død – og opstandelsens sommer.

75 De genkender ham ikke, men noget han siger,
tænder en flamme i deres hjertes fortvivlede **stier**.

Men stadig de tvivler, de ser ham ikke, som han er,
for sorgen er tung, og smerten alt for tung af bær'

80 Først da han om aftenen bryder et brød,
ser de begge: det var Herren, der var død,
men nu sidder her som et lyslevende håb,
så klart, som de kun kan kende fra fortællingerne om frelserens dåb.

85 Deres øjne blir åbnet, de ser hvem han er –
den opstandne Kristus – Guds frelse er her.

Men da forsvinder han på et sekund,
men alt er forandret, de ser sig rundt.

90 Han er forsvundet, men håbet blir.
Et håb, der hvisker i hjertets stier.
Ja, de fyldes af håb, og det sender dem ud
med påskeglæde givet af Gud.

95 De ser nu, at påskemorgen ikke er for de få,
den er for alle dem, der er gået i stå.
For den, der ikke længere kan be
Og den, der ikke synes, der er noget håb at se.
For den, der har mistet og savnet en elsket
100 Og den, der har længtes efter nåden og frelsen
For dem, der mistede troen på alt, de var lovet
Og kun kunne hviske "Ja, vi havde håbet..."

105 Men Kristus har ikke mistet dem.
For dem gik han i døden – også når de ikke genkender ham.
Og den opstandne vil også vandre med os.
Om vi går i tro og glæde, eller sorg og trods.

110 Vi hører altså i dag, at når vi Kristus vil møde og se,
så er har vi fra Gud fået veje tre:

Vi møder ham først i den stille bøn,
når vi beder sammen med andre eller i løn.

115 Når det er os, der siger: ”Vi havde håbet,
eller når vi endnu engang har gjort noget alt for tåbet.
Han lytter til tvivlen og sorgen, vi bær’,
og svarer med nærvær – med liv, han er nær.

120 Vi møder ham for det andet i Skriftens ord,
i fortællinger stærke, om Gud, der kom til jord.

”Brændte vore hjerter,” sagde de to,
”da han talte til os på vejen i ro?”

Også vi kan rammes af bibelens trøst

125 Og hvad der før var bundet, kan pludselig blive løst

Vi møder ham – for det tredje - når vi bryder brød
i nadverens gave, hvor Kristi død
og vilde opstandelse rækkes til os,

130 der endnu engang valgte galt og i trods.

Det er ikke bare et symbol, men et virkeligt sted,
hvor de opstandne er hos os og deler sin fred.

Ja, bønner og skriften og nadverens brød.

135 Der møder vi håbets gave i ham, som blev dødens død.

For håbet i Kristus er ikke et ”måske”,
men en styrke, der vokser i det, vi ikke kan se.

Det er ikke optimismens fattige trøst,
men et håb, som bærer, og taler med evighedsrøst.

140 Et håb, der kender til kors og til grav,

og derfor også kan nå os, når vi svømmer i sorgens hav,

145 Påskehåb er da, at Kristus stadig går
ved siden af dig, hvor end du står.
Når tvivlen sender dig på veje afsted,
og når du engang på bare fødder går ind i Guds evighed.
Han er der, når brødet brydes og rækkes som Guds nådesfred,
og når stilheden fyldes af Gud – tro og bed.

150 Ja, Kristus er opstanden, med håbets herre går vi sammen.
Og til det kan vi kun sige Gud ske lov og tak og så: Amen.

Kilde
155 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
160 2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-2-paskedag>

165

170

175

180